

Hvem? Hvor? Hvad?

—:—

Hvem er hun? — Hvor er hun? — Hvad er hun?

Efter Kultusministerens Udtalelse i Folketinget, som findes gengivet i »Kvinden og Samfundet« Nr. 19 om, at Statens nyansatte Tilsynsførende med Husholdningsskoler, Hr. Kristen Kristensen, »har en kvindelig Medhjælper til den mere faglige Side af Tilsynet« — har ovenstaaende Spørgsmaal været stillet os til alle Tider og fra alle Sider.

»Hvem i hele Verden er hun?« spørger interesserede Medlemmer.

»Hvor er hun? Vi har ikke set noget til hende,« lyder det fra Forstandere paa Husholdningsskoler.

»Hvad er hun?« spørger den ene Husholdningslærerinde efter den anden, og der tilføjes: »Sikkert ikke en af Faget, de vilde ikke tænke paa at søge denne Post.«

I Ministeriet svares der »officielt ikke ansat«. Er det da en Hemmelighed, Ministeren har røbet?

Skulde vedkommende kvindelige Medhjælper læse disse Linier, beder vi hende være barmhjertig og melde sig. Vi skal med Glæde forestille hende for vore Læsere.

Men indtil videre maa vi i let Omskrivning og med Undskyldning til Chr. Winther spørge:

»Hvor tindrer nu den Stjerne?

Hvor dølger sig den Skat?«

Litteratur.

—:—

Nulle Finsen: Fra Bjørnsøns sidste Aar. Erindringer fra Aulestad og Paris. — 219 Sider. (G. B. N. F.)

Hvem husker ikke de urolige Dage, hvor Aviserne bragte Bud Verden om dels om Oversvømmelserne i Paris, dels om Blørnstjerne Bjørnsons haarde Sygeleje paa Hotellet i Paris, hvortil han i den danske Konges Salonvogn var bragt fra Aulestad uden Omstigning? Som et Triumftog maatte det føles af den syge Mand, der laa der i sin Seng midt i Salonvognen i sit Ekstratog (som kørte hurtigt eller langsomt paa den syges egen Befaling) og modtog Besøg af de enkelte udkaarne paa de store Stationer, Kristiania, København etc., medens »Folket« stod udenfor for om muligt at opfange et Glimt af Nordens ukronede Konge.

Det er om dette, at denne Bog handler, og om det opofrende Pleje-arbejde, som Forfatterinden saavel som Bjørnsons Hustru og Datter deltog i den sidste lange Tid under de vekslende Sygdomsperioder. Man bliver ved en Slags Dagbog uden Dagsangivelser Vidne til det daglige Liv omkring Sygesengen, om Bjørnsons aandelige Kamp med Dødens Forløbere, om hans ofte opfarende — ja, tildels brutale Fremfærd overfor sine nærmeste, naar Sygdommen gjorde ham utaalmodig, men ogsaa over hans uendelige Mildhed og Kærlighed overfor dem, han elskede med sit

store, rige Hjerte. — Det centrale i et Menneske kommer ofte frem stærkere understreget, naar Bevidstheden ikke er fuldt Herre over Handlingerne, de stærke Sider forstærkes (Brutaliteten, Egoismen, Egenraadheden, Selvvurderingen, Trangen til at hjælpe) — de svage Sider gøres endnu svagere (Mildheden, Sentimentaliteten etc.).

Uendelig trist virker det at blive Vidne til den næsten gradvise Nedgang i denne mægtige Kæmpeaand; men efterhaanden, som man læser, gribes man af en dels vemodig, dels opover Hverdagen løftet Stemning, der knytter de ofte spredte Iagttagelser og Meddelelser sammen til et indtagende kunstnerisk Hele, som ikke kan undlade at gøre Indtryk.

Bogen er skrevet af et intelligent og kultiveret Menneske, om hvis Kærlighed til Bjørnson og hans Hustru den bærer mange Vidnesbyrd.

F.

Pleje- og Adoptionsforhold.

—o—

Om dette Spørgsmaal holdt D. K.s Københavnskreds d. 25. ds. et stort offentligt Møde i Grundtvigs Hus. — Vi skal i næste Nummer komme tilbage hertil.

Kommunale og politiske Drømmerier.

—o—

Jeg drømte, at jeg stod paa Raadhuspladsen midt i en Stimmel af Mennesker, og oppe paa en Søjle ud imod Vesterbro stod to levende Lurblæsere og sendte dumpe Lurtoner i alle Retninger ud over Byen.

Og Døren midt paa Raadhuset gik op, og frem tren mellem to Hellebardister en Mand med Pibekrave om Halsen og gylden Kæde over det sorte Fløjlsbryst, og jeg saa, at Manden var Københavns Finansborgmester.

»Ah ha!« tænkte jeg, »den danske Uge! — Hvor det dog er kønt af Borgmester Jensen at krybe i Dagmar-teatrets Garderobe og spille Herold.«

Jeg maa have tænkt højt, thi en Brandmand, som stod ved Siden af mig, skævede til mig og sagde: »Sludder! Det er jo den ny Borgmesteruniform. Alle Kommunens Funktionærer skal for Fremtiden bære Uniform, for at den ene ikke skal have noget forud for den anden. Damerne bærer Forklæder for at minde dem om Kvindens sande Bestemmelse. Hør nu bare efter; det er den sidste kommunale Forordning, han vil læse op.«

Lurblæsere tav, og Borgmesteren læste med en Røst, som kunde høres over det ganske Torv:

»I Kommunalbestyrelsens Navn gøres det herved vitterligt for alle, at samtlige overordnede Stillinger og lønnede Tillidshverv indenfor Københavns Kommune fremdeles som hidtil skal være Mænd alene forbeholdte, dog med Ret til ved deres Side at

have en sagkyndig kvindelig Medhjælper, hvor saadan Hjælp haves fornøden, samt at ingen Kvinde, som opfylder Betingelserne for kommunal Vælgret og Valgbarhed, skal have Ret til at vægre sig ved at yde saadanne Mænd den fornødne Hjælp.«

Haandklap og Bravoraab fra Forsamlingens Mænd, Fyraab og Piben fra Kvinderne, øreflængende Stød i Lurene. — Borgmesteren vendte majestætisk Ryggen til Mængden og skred med Værdighed ind igen i Byens Hus, fulgt af Hellebardisterne.

»Ja, men de kvindelige Vælgere, hvad siger de til det?« — vendte jeg mig oprørt til min Sidemand.

»De gør Strike, de Asener,« smaa-lo Brandmanden, »og flygter af Landet for ikke at blive pressede ind i Medhjælperkorpset. — Se, der kommer de med en, som Politiet har neglet!«